TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2011 m. kovo 10 d.*

Byloje C-85/10

dėl *Tribunal Supremo* (Ispanija) 2010 m. sausio 19 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2010 m. vasario 12 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą

Telefónica Móviles España SA

prieš

Administración del Estado,

Secretaría de Estado de Telecomunicaciones,

* Proceso kalba: ispanų.

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas K. Lenaerts, teisėjai D. Šváby, E. Juhász, G. Arestis ir T. von Danwitz (pranešėjas),

generalinis advokatas N. Jääskinen,
posėdžio sekretorė M. Ferreira, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2011 m. sausio 20 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *Telefónica Móviles España SA,* atstovaujamos *procurador* M. Lanchares Perlado, padedamo advokatų J. García Muñoz ir A. Moreno Rebollo,

— Ispanijos vyriausybės, atstovaujamos J. M. Rodríguez Cárcamo,

— Europos Komisijos, atstovaujamos L. Lozano Palacios ir C. Vrignon bei G. Braun,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su 1997 m. balandžio 10 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 97/13/EB dėl bendrųjų leidimų ir individualių licencijų išdavimo telekomunikacijų paslaugų srityje bendrųjų principų (OL L 117, p. 15) 11 straipsnio 2 dalies aiškinimu.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *Telefónica Móviles España SA* (toliau – *Telefónica Móviles*) ir *Administración del Estado bei Secretaría de Estado de Telecomunicaciones* ginčą, susijusį su pranešimu dėl mokesčio už visuomenės paslaugoms rezervuotų radijo dažnių, būtinų telekomunikacijų paslaugoms teikti, išieškojimo už laikotarpį nuo 2001 m. lapkričio 1 d. iki 2001 m. gruodžio 31 d.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisės aktai

Direktyva 97/13

3 Iš Direktyvos 97/13 1 konstatuojamosios dalies matyti, kad ja siekiama „visiško telekomunikacijų paslaugų ir infrastruktūrų liberalizavimo iki 1998 m. sausio 1 d., suteikiant kai kurioms valstybėms narėms pereinamuosius laikotarpius“.

4 Pagal šios direktyvos 3 konstatuojamąją dalį „reikia sukurti bendrą valstybių narių išduodamų bendrųjų leidimų ir individualių licencijų suteikimo sistemą“.

5 Pagal Direktyvos 97/13 4 konstatuojamąją dalį „leidimuose nustatomos sąlygos yra būtinos siekiant visuomenės interesų, kuriuos pasiekus naudą gaus telekomunikacijų paslaugų vartotojai“. Be to, šioje konstatuojamojoje dalyje numatyta, kad reguliavimo tvarka telekomunikacijų srityje „turėtų atsižvelgti į poreikį palengvinti naujų paslaugų įdiegimą ir plataus masto technologijos tobulinimą“.

6 Minėtos direktyvos 5 konstatuojamojoje dalyje nustatyta, kad ši direktyva „labai padės naujiems operatoriams įeiti į telekomunikacijų rinką, o tai yra laikoma informacinės visuomenės plėtros dalimi“.

7 Direktyvos 97/13 12 konstatuojamojoje dalyje numatyta, kad „bet kokie įmonėms kaip leidimo išdavimo procedūros dalis taikomi mokesčiai arba rinkliavos privalo būti pagrįsti skaidriais, objektyviais ir nediskriminuojančiais kriterijais“.

8 Dėl individualių licencijų skaičiaus apribojimo šios direktyvos 10 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Valstybės narės gali apriboti individualių licencijų skaičių bet kuriai telekomunikacijų paslaugų kategorijai bei telekomunikacijų tinklams steigti ir (arba) juos valdyti tik tiek, kiek to reikia efektyviam radijo dažnių panaudojimui garantuoti, arba tik nustatytą laikotarpį, būtiną pagal Bendrijos teisę parengiant naudotis pakankamą numerių skaičių.“

9 Dėl mokesčių ir rinkliavų už individualias licencijas Direktyvos 97/13 11 straipsnyje numatyta:

„1. Valstybės narės užtikrina, kad bet kokie iš įmonių reikalaujami su leidimų gavimo procedūromis susiję mokesčiai būtų skirti tik individualių licencijų išdavimo, administravimo, kontrolės ir įgyvendinimo procedūrų administracinėms sąnaudoms padengti. Mokestis už individualią licenciją turi būti proporcingas reikalingo darbo

apimčiai ir tinkamai bei pakankamai išsamiai paskelbtas tam, kad apie jį būtų galima lengvai gauti informaciją.

2. Nepriešstaraujant 1 daliai, valstybės narės gali, kai naudojami riboti ištekliai, leisti savo nacionalinėms reguliavimo institucijoms nustatyti mokesčius, skirtus optimaliam tokių išteklių panaudojimui garantuoti. Tokie mokesčiai turi būti nediskriminuojantys ir nustatomi visų pirma atsižvelgiant į poreikį skatinti naujų paslaugų plėtrą ir konkurenciją."

Direktyva 2002/20/EB

10 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/20/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų leidimo (Leidimų direktyva) (OL L 108, p. 21; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 29 t., p. 337) 32 konstatuojamojoje dalyje nustatyta:

„Be administracinių mokesčių, galima skirti naudojimo mokesčius už radijo dažnių ir numerių naudojimą kaip priemonę optimaliam tokių išteklių naudojimui užtikrinti. Tokie mokesčiai neturėtų trukdyti naujų paslaugų plėtrai ar konkurencijai rinkoje. Ši direktyva nenurodo, kam mokesčiai už naudojimo teises turėtų būti naudojami. Tokie mokesčiai gali būti naudojami, pavyzdžiui, nacionalinės reguliavimo institucijos veiklai finansuoti, kurios sąnaudų negalima padengti iš administracinių mokesčių. <...>"

Nacionalinės teisės aktai

11 Dėl mokesčio už visuomenės paslaugoms rezervuotų radijo dažnių naudojimą pirminės redakcijos 1998 m. balandžio 24 d. Bendrojo telekomunikacijų įstatymo Nr. 11/1998 (BOE, Nr.º 99, 1998 m. balandžio 25 d., p. 13909, toliau – Įstatymas Nr.º 11/1998) 73 straipsnyje numatyta:

„1. Už vienam ar keliems asmenims arba kitiems subjektams rezervuotus visuomenės paslaugoms skirtus radijo dažnius šiame straipsnyje nustatytomis sąlygomis imamas metinis mokestis. Šio mokesčio suma skiriama tyrimams ir mokymams telekomunikacijų srityje bei su viešąja paslauga susijusių įsipareigojimų, numatytų šio įstatymo 40 ir 42 straipsniuose, vykdymui finansuoti.

Nustatant mokesčio, kurį turi mokėti juo apmokestinami asmenys, sumą atsižvelgiama į rezervuotų dažnių panaudojimą rinkoje ir į jo potencialų rentabilumą naudotojui.

Siekiant nustatyti tokį rezervuotų dažnių panaudojimą rinkoje ir potencialų rentabilumą naudotojui reikia, be kita ko, atsižvelgti į šiuos parametrus:

1) įvairių dažnių juostų naudojimo laipsnį ir užimtumą įvairiose geografinėse vietovėse;

2) paslaugos, kuriai rezervuotas dažnis naudojamas, rūšį ir, konkrečiau kalbant, ar jis naudojamas su viešąja paslauga susijusiems III antraštinėje dalyje numatytiems įsipareigojimams;

3) rezervuotą spektro juostą ar pajuostę;

4) naudojamus įrenginius ir technologijas;

5) rezervuotos visuomenės paslaugos naudojimo arba eksploatavimo ekonominę vertę.

2. Mokėtino mokesčio dydis apskaičiuojamas visuomenės paslaugoms skirto radijo rezervo vienetų (toliau – RRV) kiekį padauginant iš vienetui priskirtinos reikšmės. Salų teritorijose plotas, į kurį atsižvelgiama apskaičiuojant radijo vienetus, naudojamus nustatant atitinkamą mokestį, apibrėžiamas atmetus nepageidaujamą dengiamą jūros zonos ruožą. Pagal šioje dalyje pateiktas nuostatas RRV suprantamas kaip sutartinio pobūdžio mato vienetas, atitinkantis realų arba galimą vieno kHz juostos pločio užimtumą viename kvadratiniame kilometre per metus.

3. Nurodytų parametrų vertė nustatoma 16 straipsnyje minėtame ministro įsakyme, išskyrus atvejus, kai pagal 20 ir 21 straipsnius ribojamas licencijų skaičius. Tokiu atveju nustatoma ministro įsakymu, patvirtinančiu atitinkamo viešojo pirkimo specifikaciją.

<...>

8. Kai nepakanka 71, 72 ir 74 straipsniuose numatytų mokesčių ir rinkliavų, šiame straipsnyje aptariamo mokesčio suma skiriama padengti išlaidas, kurių patiriama taikant šiame įstatyme numatytą licencijų sistemą.“

12 Pagal Įstatymo Nr.º 11/1998 73 straipsnio 3 dalį 1998 m. rugsėjo 22 d. Teritorijų plėtros ministro įsakymo, kuriuo nustatoma telekomunikacijų paslaugų ir tinklų individualių licencijų teikimo tvarka bei sąlygos, kurias turi tenkinti licencijas gavę asmenys, II priede nustatyti penki minėto įstatymo 73 straipsnio 1 dalyje numatyti mokestį sudarantys parametrai, atitinkamai pavadinti koeficientais C1–C5, kuriems buvo suteiktos vertės. Taip RRV įvertintas 0,0544 Ispanijos pesetos, o tai lygu 0,000327 euro.

13 Įstatymo Nr. 11/1998 73 straipsnis iš dalies pakeistas 2000 m. gruodžio 29 d. Įstatymo Nr. 14/2000 dėl mokesčių, administracinių ir socialinio pobūdžio priemonių (*Ley 14/2000 de Medidas fiscales, administrativas y del orden social*) (BOE, Nr. 313, 2000 m. gruodžio 30 d., p. 46631) 14 straipsniu, be kita ko, išbraukus 1 dalies pirmos pastraipos antrąjį sakinį ir 8 dalį. Be to, šio straipsnio 3 dalis iš dalies pakeista numatant, kad mokestį sudarančių penkių parametrų vertė nustatoma Įstatyme dėl finansų.

14 Pagal minėtą 3 dalį 2000 m. gruodžio 28 d. Įstatymo Nr. 13/2000 dėl finansų 2001 metams (*Ley 13/2000 de Presupuestos Generales del Estado para el año 2001*, BOE, Nr. 312, 2000 m. gruodžio 29 d., p. 46513) 66 straipsnyje nustatyta šių parametrų vertė 2001 metams. Ją taikant apskaičiuota suma už spektro naudojimą antrosios kartos skaitmeninės telefonijos sistemose (GSM ir DCS-1800) 2001 m. padidėjo, palyginti su 2000 m. pasiektu lygiu, tačiau suma už spektro naudojimą taikant analogines technologijas nepasikeitė.

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

15 *Telefónica Móviles* teikia Ispanijos rinkoje telekomunikacijų paslaugas. 1998 m. ji sudarė su Ispanijos valstybe viešųjų paslaugų valdymo sutartį dėl „pridėtinės vertės telekomunikacijos paslaugos“ teikimo DCS-1800 tipo asmeninėms judriosioms komunikacijoms visoje valstybės teritorijoje.

16 *Telefónica Móviles* buvo suteikta šiai paslaugai teikti reikalinga visuomenės paslaugų radijo dažnių koncesija. Taip pat sutarta, kad bus taikomas mokestis, apskaičiuojamas RRV skaičių padauginus iš mokėjimo metu taikomos vieneto kainos.

17 Pateikusi skundą dėl pranešimo apie mokesčio išieškojimą už laikotarpį nuo 2001 m. lapkričio 1 d. iki 2001 m. gruodžio 31 d. ir kompetentingai administracinei institucijai šį skundą atmetus, *Telefónica Móviles* pateikė administracinį skundą teismui, kuris taip pat buvo atmestas. Teigdama, kad aptariamu laikotarpiu taikyti Ispanijos teisės aktai pažeidė Direktyvos 97/13 11 straipsnį, ji pateikė kasacinį skundą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui.

18 Manydamas, kad sprendimas nagrinėjamoje byloje priklauso nuo Direktyvos 97/13 išaiškinimo, *Tribunal Supremo* nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar <...> Direktyvos 97/13 <...> 11 straipsnio 2 dalis ir, konkrečiai kalbant, reikalavimas užtikrinti optimalų ribotų išteklių panaudojimą ir skatinti naujas paslaugas turi būti aiškinami taip, jog pagal juos neleidžiama, kad nacionalinės teisės aktuose būtų panaikinta už šiuos išteklius gautų rinkliavų (mokesčio už visuomenės

paslaugoms rezervuotų radijo dažnių naudojimą) konkreti paskirtis, kuri prieš tai buvo aiškiai numatyta (tyrimų ir mokymų telekomunikacijų srityje finansavimas ir su viešąja paslauga susijusių įsipareigojimų vykdymas), ir nebūtų numatyta kita paskirtis?

2. Ar [Direktyvos 97/13] 11 straipsnio 2 daliai ir, konkrečiai kalbant, reikalavimui užtikrinti optimalų ribotų išteklių panaudojimą ir skatinti naujas paslaugas prieštarauja nacionalinės teisės aktai, kuriuose be akivaizdžios priežasties labai padidinamas mokestis už skaitmeninę sistemą DCS-1800, nors jis nekeičiamas pirmosios kartos analoginėms sistemoms, kaip antai sistema TACS?“

Dėl prejudicinių klausimų

19 Klausimais, kurie nagrinėtini kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 97/13 11 straipsnio 2 dalyje numatytus reikalavimus, pagal kuriuos telekomunikacijos paslaugų operatoriams taikomu mokesčiu už ribotų išteklių naudojimą turi būti siekiama užtikrinti optimalų šių išteklių panaudojimą ir skatinti naujų paslaugų bei konkurencijos plėtrą, reikia aiškinti taip, kad jiems prieštarauja nacionalinės teisės aktai, pagal kuriuos mokesčiu apmokestinami individualias licencijas naudoti radijo dažnius turintys telekomunikacijų paslaugų operatoriai, nenurodant, kam konkrečiai bus naudojamos iš šio mokesčio gautos pajamos, ir šis mokestis labai padidinamas už konkrečiai nurodytą technologiją, nors už kitą technologiją jis nėra keičiamas.

20 Kaip matyti iš Direktyvos 97/13 1, 3, 4 ir 5 konstatuojamųjų dalių, ši direktyva yra priemonių, kurių imtasi siekiant visiško telekomunikacijų paslaugų ir infrastruktūrų liberalizavimo, dalis. Šiuo tikslu joje nustatyta leidimų išdavimo tvarkai taikoma bendroji sistema, siekiant, kad naujiems operatoriams būtų kuo lengviau patekti į rinką. Šia sistema numatytos, pirma, taisyklės, susijusios su leidimų išdavimo procedūromis ir tokių leidimų turiniu, ir, antra, taisyklės, susijusios su dėl šių procedūrų atsirandančių piniginių prievolių, kurias valstybės narės gali nustatyti telekomunikacijų paslaugų sektoriuje veikiančioms įmonėms, pobūdžiu ar apimtimi (2003 m. rugsėjo 18 d. Sprendimo *Albacom ir Infostrada,* C-292/01 ir C-293/01, Rink. p. I-9449, 35 ir 36 punktai).

21 Direktyva 97/13 siekiama įgyvendinti bendroji sistema būtų visiškai neveiksminga, jeigu valstybės narės galėtų atitinkamame sektoriuje veikiančioms įmonėms laisvai nustatyti mokestines prievoles (minėto Sprendimo *Albacom ir Infostrada* 38 punktas). Todėl valstybės narės gali rinkti tik tuos su leidimų išdavimo procedūromis susijusius mokesčius ar rinkliavas, kurios numatytos Direktyvoje 97/13 (2006 m. liepos 18 d. Sprendimo *Nuova società di telecomunicazioni,* C-339/04, Rink. p. I-6917, 35 punktas).

22 Kaip nurodyta Direktyvos 97/13 12 konstatuojamojoje dalyje, šios prievolės privalo būti pagrįstos skaidriais, objektyviais ir nediskriminuojamais kriterijais. Be to, jos neturi kliudyti įgyvendinti visiško rinkos liberalizavimo, apimančio visišką atvėrimą konkurencijai, tikslą (minėto Sprendimo *Albacom ir Infostrada* 37 punktas).

23 Konkrečiai kalbant apie valstybių narių pagal Direktyvos 97/13 11 straipsnį individualias licencijas turinčioms įmonėms nustatytus mokesčius, šio straipsnio 1 dalyje numatyta, kad šie mokesčiai skirti tik administracinėms sąnaudoms, susijusioms su atliktu darbu įgyvendinant šias licencijas, padengti (2006 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo *i-21 Germany ir Arcor,* C-392/04 ir C-422/04, Rink. p. I-8559, 28 punktas).

24 Ribotų išteklių naudojimo atveju pagal minėto straipsnio 2 dalį valstybėms narėms leidžiama be mokesčių, skirtų administracinėms sąnaudoms padengti, numatyti papildomą mokestį, kuriuo būtų siekiama užtikrinti optimalų tokių išteklių panaudojimą (šiuo klausimu žr. 2005 m. spalio 20 d. Sprendimo *ISIS Multimedia Net ir Firma O2,* C-327/03 ir C-328/03, Rink. p. I-8877, 23 punktą). Be to, pagal šios nuostatos formuluotę toks mokestis turi būti nediskriminuojantis ir nustatomas atsižvelgiant į poreikį skatinti naujų paslaugų ir konkurencijos plėtrą.

25 Direktyvos 97/13 11 straipsnio 2 dalyje numatyti reikalavimai, kurių turi laikytis valstybės narės, kai nustato mokesčio už naudojimąsi ribotais ištekliais dydį, nors aiškiai nenumatyta, kaip konkrečiai nustatomas tokio mokesčio dydis ar kaip turi būti *a posteriori* panaudotos iš tokio mokesčio gautos pajamos.

26 Todėl reikia išnagrinėti, ar Direktyvos 97/13 11 straipsnio 2 dalyje nurodyti reikalavimai, minimi prejudiciniuose klausimuose, nulemia tai, kaip valstybės narės gali naudoti iš nagrinėjamo mokesčio gautas pajamas arba sumas, nustatytas už įvairių technologijų naudojimą.

27 Kaip matyti iš Europos Komisijos rašytinių pastabų, leidimas naudoti viešąjį turtą, kuris sudaro ribotus išteklius, suteikia tokio leidimo turėtojui galimybę gauti didelę ekonominę naudą ir, palyginti su kitais operatoriais, kurie taip pat nori naudotis šiais ištekliais ir juos eksploatuoti, suteikia jam pranašumą, o tai pateisina mokesčio, kuris, be kita ko, atspindi nagrinėjamų ribotų išteklių naudojimo vertę, nustatymą.

28 Šiomis aplinkybėmis, kaip pastebi Ispanijos vyriausybė ir Komisija, siekiamas tikslas užtikrinti, kad operatoriai optimaliai naudotų jiems prieinamus ribotus išteklius, lemia, kad būtų nustatytas tinkamas šio mokesčio dydis, visų pirma atspindintis šių išteklių naudojimo vertę, o tai reiškia, kad turi būti atsižvelgta į atitinkamos rinkos ekonominę ir su technologijomis susijusią situaciją.

29 Iš tikrųjų, jeigu toks mokestis yra per didelis, tai gali atgrasyti naudoti nagrinėjamus ribotus išteklius ir lemti nepakankamą jų naudojimą. Be to, nustačius per mažą mokestį kyla grėsmė šių išteklių panaudojimo efektyvumui.

30 Reikalavimas atsižvelgti į poreikį skatinti naujų paslaugų ir konkurencijos plėtrą reiškia, kad mokesčio dydis negali naujiems operatoriams kliudyti patekti į rinką arba sumažinti telekomunikacijų paslaugas teikiančių operatorių galias diegti naujoves (šiuo klausimu žr. 2009 m. balandžio 2 d. Sprendimo *Bouygues ir Bouygues Télécom prieš Komisiją,* C-431/07 P, Rink. p. I-2665, 125 punktą). Jis taip pat reiškia, kad negali būti iškraipyta konkurencija, o tai užtikrinama tik jeigu garantuojamos lygios įvairių ekonomikos subjektų galimybės (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *ISIS Multimedia Net ir Firma O2* 38 ir 39 punktus).

31 Taigi valstybės narės paprastai negali konkuruojantiems operatoriams taikyti skirtingų mokesčių už ribotų išteklių, kurių vertė ekonominiu atžvilgiu tolygi, naudojimą (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *ISIS Multimedia Net ir Firma O2* 40 ir 41 punktus)

32 Tačiau iš Direktyvos 97/13, kuria siekiama visiškos konkurencijos telekomunikacijų paslaugų rinkoje, neišplaukia, jog Direktyvos 97/13 11 straipsnio 2 dalyje numatyti reikalavimai, minimi prejudiciniuose klausimuose, nulemtų tai, kad reikia numatyti konkrečią nagrinėjamo mokesčio paskirtį, arba tai, kaip atitinkama valstybė narė *a posteriori* turi panaudoti iš šio mokesčio gautas pajamas. Iš to matyti, kad tokia valstybė šias pajamas gali panaudoti savo nuožiūra.

33 Šis teiginys patvirtinamas ir Leidimų direktyva, nepaisant to, kad ji *ratione temporis* netaikoma pagrindinėje byloje; jos 32 konstatuojamojoje dalyje skelbiama, kad valstybės narės gali numatyti mokesčius už radijo dažnių ir numerių naudojimą siekdamos užtikrinti optimalų išteklių panaudojimą, ir šioje direktyvoje nenurodoma, kam mokesčiai už naudojimo teises turėtų būti naudojami.

34 Be to, remiantis reikalavimais, pagal kuriuos telekomunikacijos paslaugų operatoriams taikomu mokesčiu už ribotų išteklių naudojimą turi būti siekiama užtikrinti optimalų šių išteklių panaudojimą ir skatinti naujų paslaugų bei konkurencijos plėtrą, negalima, atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, drausti valstybėms narėms nustatant tokio mokesčio dydį daryti nors ir labai didelį skirtumą tarp naudojamos skaitmeninės ar analoginės technologijos ir, kalbant apie kiekvieną technologiją, įvairių jos panaudojimo būdų, net jeigu garantuojamos lygios įvairių ekonomikos subjektų galimybės.

35 Reikia pridurti, kad šie reikalavimai paprastai neturi sudaryti kliūties tam, kad valstybės narės galėtų net labai padidinti mokėtiną minėto mokesčio sumą už tam tikrą technologiją, atsižvelgdamos tiek į technologijų, tiek į ekonomikos plėtrą telekomunikacijų paslaugų rinkoje, nors už kitą technologiją mokestis nebūtų keičiamas, jeigu

nustatyti skirtingi mokesčio dydžiai atspindi atitinkamą nagrinėjamų ribotų išteklių panaudojimo ekonominę vertę.

36 Pagaliau vien aplinkybė, kad toks mokesčio sumos padidinimas yra esminis, o nagrinėjamu atveju Teisingumo Teismui rašytines pastabas pateikusios šalys to neginčija, savaime nereiškia, kad tai nesuderinama su tikslu, kurio pagal Direktyvos 97/13 11 straipsnio 2 dalį turi būti siekiama mokesčiu už ribotų išteklių naudojimą, jeigu laikomasi iš tokio tikslo išplaukiančių reikalavimų, t. y. kad šis mokestis nėra nei per didelis, nei per mažas.

37 Vis dėlto prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas prireikus turi įvertinti, ar pagrindinėje byloje nagrinėjami nacionalinės teisės aktai atitinka šio sprendimo 34–36 punktuose nurodytas sąlygas.

38 Šiomis aplinkybėmis darytina išvada, kad Direktyvos 97/13 11 straipsnio 2 dalyje numatyti reikalavimai, minimi prejudiciniuose klausimuose, neabejotinai daro įtaką tokio mokesčio dydžiui, tačiau jais valstybėms narėms nenustatoma pareiga numatyti konkrečią šio mokesčio paskirtį ar naudoti iš jo gautas pajamas konkrečiu būdu.

39 Tai, kad valstybė narė savo teisės aktuose anksčiau numatė, jog už ribotų išteklių naudojimą imamas mokestis skiriamas tyrimams ir mokymams telekomunikacijų srityje finansuoti, kaip buvo numatyta pirminės redakcijos Įstatymo Nr. 11/1998 73 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos antrajame sakinyje, negali daryti įtakos Direktyvos 97/13 aiškinimui ir nepaneigia pirma pateikto vertinimo.

40 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į pateiktus klausimus reikia atsakyti taip, kad Direktyvos 97/13 11 straipsnio 2 dalyje numatytus reikalavimus, pagal kuriuos telekomunikacijos paslaugų operatoriams taikomu mokesčiu už ribotų išteklių naudojimą turi būti siekiama užtikrinti optimalų šių išteklių panaudojimą ir skatinti naujų paslaugų bei konkurencijos plėtrą, reikia aiškinti taip, kad jiems neprieštarauja nacionalinės teisės aktai, pagal kuriuos mokesčiu apmokestinami individualias licencijas naudoti radijo dažnius turintys telekomunikacijų paslaugų operatoriai, nenurodant, kam konkrečiai bus naudojamos iš šio mokesčio gautos pajamos, ir šis mokestis labai padidinamas už konkrečiai nurodytą technologiją, nors už kitą technologiją jis nėra keičiamas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

41 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

1997 m. balandžio 10 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 97/13/EB dėl bendrųjų leidimų ir individualių licencijų išdavimo telekomunikacijų paslaugų srityje bendrųjų principų 11 straipsnio 2 dalyje numatytus reikalavimus, pagal kuriuos telekomunikacijos paslaugų operatoriams taikomu mokesčiu už ribotų išteklių naudojimą turi būti siekiama užtikrinti optimalų šių išteklių

panaudojimą ir skatinti naujų paslaugų bei konkurencijos plėtrą, reikia aiškinti taip, kad jiems neprieštarauja nacionalinės teisės aktai, pagal kuriuos mokesčiu apmokestinami individualias licencijas naudoti radijo dažnius turintys telekomunikacijų paslaugų operatoriai, nenurodant, kam konkrečiai bus naudojamos iš šio mokesčio gautos pajamos, ir šis mokestis labai padidinamas už konkrečiai nurodytą technologiją, nors už kitą technologiją jis nėra keičiamas.

Parašai.